

Datum
2013-09-02

Diariernr
2013-2441

Ert datum
2013-05-03

Er referens
Fö2013/935/SSK

Chefsjuristen Key Hedström
010-240 5152
key.hedstrom@msb.se

Regeringskansliet
Försvarsdepartementet
103 33 Stockholm

Alarmeringstjänstutredningens betänkande (SOU 2013:33) En myndighet för alarmering

1. Sammanfattning

Myndigheten för samhällsskydd och beredskap (MSB) instämmer i allt väsentligt i den problembeskrivning som lämnas av utredaren och välkomnar förslaget om överföring av uppgifter från SOS Alarm Sverige AB (SOS Alarm) till en myndighet. Det offentliga åtagandet på området behöver tydliggöras och reformen bör genomföras utan dröjsmål.

En fråga som utredaren alltför kortfattat berört är hur förslaget om en ny alarmeringsmyndighet ska värderas i förhållande till alternativet att föra de berörda tjänsterna till MSB. Till skillnad från utredaren drar MSB slutsatsen att området skydd mot olyckor, liksom samhällets krisberedskap, bäst gynnas av att den nya alarmeringsfunktionen integreras med MSB.

Det finns andra väsentliga frågor som är otillräckligt belysta i betänkandet och vissa av de lösningar som föreslås behöver utvecklas och förändras. MSB fokuserar i detta remissvar på områden där det redan inledningsvis krävs ett tydligare ställningstagande eller mer utarbetade lösningar än som nu presenterats och där lösningarna samtidigt bildar ramen för reformen. Hit hör frågan om vilka tjänster som ska föras till myndigheten. En annan central fråga gäller hur myndighetens roll och ansvar mer precist ska beskrivas och regleras i förhållande till de insatsansvariga aktörerna inom polisverksamhet, ambulanssjukvård samt statlig och kommunal räddningstjänst. Utredningens författningsförslag behöver utvecklas i detta avseende. Andra författningsfrågor kräver också fortsatta överväganden.

Reformen aktualiserar ett flertal frågor av teknisk, legal, ekonomisk och systemmässig natur, men de behöver inte lösas i samma takt. Förutom de nyssnämnda områdena vill MSB i det här skedet peka på de osäkerheter som framträder när det gäller alarmeringsfunktionens finansiering.

MSB Myndigheten för samhällsskydd och beredskap

Det kommande organisationsarbetet behöver bedrivas i samverkan med representanter för kommuner och landsting samt polisen och myndigheter med ansvar för statlig räddningstjänst. Kvaliteten i den verksamhet som nu bedrivs av SOS Alarm måste säkerställas genom hela reformprocessen. Förmågor som SOS Alarm utvecklat i sin verksamhet måste samtidigt tas tillvara och vidareutvecklas i den nya ordningen.

2. En reformerad alarmeringstjänst – motiv och huvudsaklig inriktning

Nuvarande ordning inom samhällets alarmeringstjänst är i princip oförändrad sedan närmare tjugo år tillbaka. Den baseras i sin tur på förhållanden som etablerades i början av 1970-talet då det av staten samt av kommun- och landstingssektorerna gemensamt ägda bolaget SOS AB bildades.

Det finns uppenbara motiv för en förändring av dessa förhållanden. Motiven framträder redan i direktiven till den nu slutförda utredningen och den närmare problembeskrivning som utredaren lämnat i betänkandet kan MSB i allt väsentligt instämma i. MSB ser påtagliga faror med en utveckling mot ett mer fragmenterat system för alarmering med en alltmer komplex blandning av offentligrättslig reglering och civilrättsliga avtal för olika delar av systemet. Otydlighet omkring det offentliga åtagandet och ansvarsfördelningen mellan olika aktörer kan äventyra effektiviteten i verksamheterna och tryggheten för medborgarna. De praktiska och legala förutsättningar för olika avtalslösningar inom området som idag råder har ifrågasatts av vissa aktörer, vilket visat sig kunna leda till tvister och även domstolsprocesser.

Därför välkomnar MSB förslaget att inrätta en ny nationell alarmeringsfunktion med uppdrag att säkerställa en tillförlitlig, snabb och effektiv larmbehandling och en likvärdig tjänst i landet. MSB anser att alarmeringsfunktionen, förutom att ta emot och behandla larm till samhällets hjälporgan inom polis, ambulanssjukvård samt statlig och kommunal räddningstjänst, ska kunna stödja hjälporganen i deras insatser samt även kunna stödja övriga aktörer med avseende på fredstida krishantering och civilt försvar.

Det behöver prövas vilka ytterligare tjänster och åtaganden som bör föras till den nya alarmeringsfunktionen, utöver de som utredaren föreslagit. Det behövs också en större precision i beskrivningen av alarmeringsfunktionens uppgifter när det gäller larmbehandling. Den lagstiftning som ska stödja en ny ordning på alarmeringsområdet måste utgå från en tydlig ansvarsfördelning mellan alarmeringsfunktionen och övriga berörda aktörer på området. Utgångspunkten bör vara att alarmeringsfunktionen inte ska ansvara för ledning inom polisverksamhet, ambulanssjukvård eller räddningstjänst. MSB utvecklar dessa synpunkter i avsnitt 3.

MSB instämmer i att den nationella alarmeringsfunktionen ska bedrivas i myndighetsform. Att ta emot nödlarm och behandla sådana larm är en samhällsviktig verksamhet där det krävs bättre förutsättningar för att styra och följa upp verksamheten än vad som ges om verksamheten bedrivs i ett bolag. De berörda tjänsterna får inte utvecklas till att bli föremål för konkurrens på en öppen marknad eller bedrivs på affärsmässiga villkor. Verksamheten bör inte heller aktualisera några frågor om olagligt statsstöd. MSB instämmer också i att samverka med andra myndigheter som har uppgifter inom samhällets krisberedskap underlättas om alarmeringsfunktionen utövas inom en myndighet som kan omfattas av samma regler som andra myndigheter, såsom förordningen (2006:942) om krisberedskap och höjd beredskap.

Utredaren säger sig ha övervägt att lägga ansvaret för alarmeringsfunktionen på MSB och pekar på förhållanden som talar för en sådan lösning. När det i stället föreslås att en ny myndighet bör bildas för uppgifterna så sker det utan att motiven för det valet utvecklas närmare. MSB kan därför inte underlåta att återkomma till frågan, inte minst eftersom ansvarsfördelningen mellan MSB och en ny myndighet under alla förhållanden behöver övervägas ytterligare och sannolikt lösas på ett annat sätt än utredaren föreslår. MSB utvecklar detta tema i avsnitt 7.

Oberoende av vilken myndighetslösning som väljs är det viktigt att företrädare för kommuner och landsting samt polisen och myndigheter med ansvar för statlig räddningstjänst ges möjlighet till god insyn i myndighetens verksamhet. Det bör bland annat ske genom medverkan i det insynsråd som regeringen utser för myndigheten. I avsnitt 6.1 i detta remissvar pekar MSB på behovet av att utveckla en styrmodell som möjliggör ett nära samarbete mellan myndigheten och hjälporganen för att hantera såväl löpande förvaltningsfrågor som utvecklingsfrågor när det gäller metodik och teknik. En styrmodell kan också utvecklas och anpassas för ett bredare behov av insyn och medverkan från berörda intressenter i myndighetens verksamhet. För Rakelverksamheten har MSB tillsammans med företrädare för de större användarorganisationerna utvecklat en sådan styrmodell på såväl operativ som strategisk nivå.

3. Alarmeringsfunktionens roll i förhållande till hjälporganen

När begreppet *hjälporgan* används självständigt i detta remissvar så avses var och en av de aktörer som ansvarar för insatser inom polisverksamhet, ambulanssjukvård samt kommunal och statlig räddningstjänst.

3.1 Hjälporganen ansvarar för ledning

Av betänkandets förslag till lag om alarmering och av beskrivningarna i övrigt i betänkandet kan man få intrycket att den nya alarmeringsfunktionen skulle kunna utöva ledning under inledningsskedet av en insats som något av hjälporganen annars ansvarar för. Det är mycket viktigt att understryka att så aldrig bör vara fallet. Alarmeringsfunktionen ska inte ha något utökat mandat inom hjälporganens ansvarsområde, jämfört med hur SOS Alarm arbetar idag. Något sådant behövs inte och reformen ska inte ändra på rutiner och arbetssätt som fungerar bra redan med nuvarande ordning. Snarare ska reformen bekräfta och befästa det samarbete som nu – med stöd av avtal - sker under larmbehandlingen mellan å ena sidan SOS Alarm och å andra sidan samtliga kommunala räddningstjänster och flertalet landsting.

3.2 Särskilt om ambulanssjukvården

När det gäller ambulansverksamheten kan det göras gällande att larmoperatörerna hos SOS Alarm idag i praktiken utför en ledningsfunktion genom att prioritera larm och dirigera ambulans. För ambulansverksamheten saknas det också en motsvarighet till den lagreglerade räddningsledarfunktionen inom samhällets räddningstjänst. Larmoperatörerna utför dock sina åtgärder i enlighet med det underlag som landstingen försett SOS Alarm med, samtidigt som landstingens funktioner Tjänsteman i beredskap och Särskild sjukvårdsledning alltid kan fatta de beslut som man anser riktiga och nödvändiga om användningen av ambulansresurserna. Den reform som nu behöver genomföras ska inte i något avseende syfta till eller få till konsekvens att landstingens ansvar för sjuktransporter och rådighet över ambulansresurserna inskränks.

Utredningens förslag innebär att den nya alarmeringsfunktionen enbart ska hantera så kallade prio 1-larm för ambulanssjukvården, dvs. ärenden där olycks- eller sjukdomsbilden är livshotande och kräver omedelbar tillgång till ambulans. Övriga ambulanslarm, så kallade prio 2 (brådskande, men som ej föranleder blåljus och siren) samt prio 3 (icke brådskande) ska enligt förslaget hanteras av sjukvårdshuvudmannen eller den han träffar avtal med. En sådan uppdelning av verksamheten skulle försvåra en effektiv akutsjukvård och riskera att leda till intressekonflikter och prioriteringsproblem. I praktiken är det ju samma ambulansresurser som används för samtliga uppdrag. MSB anser att alla larm om behov av ambulans ska tas emot av alarmeringsfunktionen och inledningsvis behandlas där. Detta fråntar inte landstingen möjligheten att i likhet med flera kommunala räddningstjänster, polisen och statliga räddningstjänster, organisera egna ledningsfunktioner, som genom medlyssning tidigt aktiveras och därigenom kan utöva ledningsansvaret.

3.3 Obligatorisk anslutning till alarmeringsfunktionen

Samtliga hjälporgan bör i fortsättningen vara anslutna till de nya alarmeringscentralerna. Därmed ökar också möjligheten till koordinerad larmbehandling vid insatser där flera eller många aktörer berörs. Denna form av parallellitet i larmhanteringen och att aktörerna genom medlyssning tidigt involveras i larmprocessen, bidrar starkt till att skapa en effektiv, snabb och ändamålsenlig alarmering av samhällets hjälporgan. Dessa kan tidigt börja utöva sitt ledningsansvar, vilket också är viktigt för att kunna prioritera och fördela tillgängliga resurser mellan olika behov.

Det bör därför föreskrivas att hjälporganen ska förse alarmeringsfunktionen med de underlag som behövs för att funktionen i samverkan med hjälporganen ska kunna behandla inkommande larm och förbereda hjälporganens insatser. Detta motsvarar vad hjälporganen gör idag i enlighet med de avtal om utalarmering som träffas med SOS Alarm. Hjälporganen ska vidare se till att de har tillgång till teknisk infrastruktur som möjliggör en effektiv kommunikation med alarmeringscentralerna. Hjälporganen ska i övrigt vidta de förberedelser som behövs för att kunna inleda och genomföra effektiva insatser i direkt anslutning till den larmbehandling som sker vid alarmeringscentralerna och i enlighet med den lagstiftning som gäller för respektive område. För att detta ska gälla för kommuner och landsting krävs det lagstiftning. MSB återkommer specifikt till lagstiftningsfrågorna i avsnitt 5.

I likhet med vad utredaren förordat i betänkandet anser MSB att en hjälpsökande enbart ska behöva tala med en operatör och endast vid ett tillfälle behöva beskriva sitt hjälpbehov. Operatören ska ha kompetens, instruktioner och teknik för att snabbt kunna vidta adekvata åtgärder. Detta påverkar inte hjälporganens ansvar för att så snart man får kännedom om en nödsituation aktivt börja leda sin verksamhet och vid behov samordna sig med övriga berörda aktörer. Hjälporganen själva måste från början till slut ha full rådgivning över sina resurser. De ska dock förse alarmeringsfunktionen med larmplaner, instruktioner, information om tillgängliga resurser och om kontaktvägar samt det underlag i övrigt som behövs för att alarmeringsfunktionen i samverkan med hjälporganen ska kunna behandla inkommande larm och förbereda hjälporganens insatser. En insats påbörjas när ett hjälporgan aktiverats och getts förutsättningar att inleda sitt ledningsarbete.

3.4 Mer om arbetet i alarmeringscentralerna

Ett arbetssätt där flera aktörer samlokaliseras sig i direkt anslutning till alarmeringsfunktionen eller alternativt genom medlyssning omedelbart involveras i larmbehandlingen bidrar till ökad snabbhet, effektivitet och professionalitet. Erfarenheten från t ex Trygghetens Hus i Östersund och det pågående Samverkansprojektet i Stockholms län, visar på betydelsen av nära

samverkan i vardagen och att dagliga kontakter och rutiner underlättar verksamheten när olyckor och kriser inträffar. Modellen innebär också att det blir enklare att parallellt utföra larmbehandling och ledning.

Utredaren föreslår att alarmeringsfunktionen ska utövas vid fem till sju regionala centraler. Efter att betänkandet lämnades har det beslutats om en regionindelning för den nya polismyndigheten och om huvudorter för dessa regioner. MSB ser preliminärt att det vore en fördel om de nya alarmeringscentralerna kunde lokaliseras till samma sju orter och eventuellt till någon ytterligare ort. Det skulle underlätta det närmande som behövs mellan alarmeringsfunktionen och polisen, där den vanliga rutinen idag är att SOS Alarm i fråga om rena polisalarm endast vidarekopplar dessa till polisens ledningscentral, där den hjälpsökande tvingas upprepa sin berättelse. MSB anser att ärenden som avser polisen bör hanteras som andra nödsamtal, dvs. att den hjälpsökande enbart talar med larmoperatören och polisen kopplas in för medlyssning. MSB ser vidare att det vore en fördel om landstingens funktioner för ledning och dirigerings av ambulanssjukvården samlokaliseras på samma platser.

Även för den kommunala räddningstjänsten skulle möjligheten till samlokalisering på föreslagna orter kunna prövas. Utredaren föreslår till exempel att flera kommunala räddningstjänster skulle kunna samverka kring så kallade ledningsbefäl i alarmeringscentralerna. I övrigt bör alarmeringsfunktionen medge att berörda kommunala räddningstjänsters ledningsfunktioner omedelbart aktiveras via medlyssning och informationsutbyte. I de fall den kommunala räddningstjänsten saknar egna ledningscentraler eller motsvarande funktion, skulle alarmeringsfunktionen kunna aktivera räddningsresurser enligt i förväg överenskomna larmplaner och rutiner. Resurserna görs då samtidigt tillgängliga för den kommunala räddningsledaren, som i egenskap av ansvarig för räddningsinsatsen i enlighet med lagen (2003:778) om skydd mot olyckor (LSO) kan avbryta, komplettera eller fullfölja insatsen.

Ett motsvarande arbetssätt kan även stärka ledningsförmågan för de aktörer inom den statliga räddningstjänsten som idag utövar sin ledning från egna ledningscentraler. På sikt bör möjligheten prövas att fullt ut samlokalisera ledningen av dessa statliga räddningstjänstgrenar med alarmeringsfunktionen.

Möjligheten för alarmeringsfunktionen att tillhandahålla aktörsgemensamma lokaler för lednings- och stabsarbete stärker samhällets förmåga vid såväl vardagsolyckor som kriser. MSB bedömer vidare att lokala och regionala samverkanslösningar samt regionala och lokala krisledningsplatser mycket väl kan tekniskt integreras med och stödjas från sju eller åtta alarmeringscentraler.

Det är viktigt att framhålla att de närmare arbetssätt som kan utvecklas i enlighet med vad som nu skisserats inte får skapa otydlighet i förhållande till

reglerna om ledning av räddningstjänst i LSO. På sikt kan det övervägas om nya metoder för effektiv samverkan bör föranleda någon översyn av dessa regler.

Här kan det också noteras att alarmeringstjänsten är en samhällsfunktion som får stor tillgång till händelserelaterade och samverkansorienterade data. Det bör prövas i vilken omfattning dessa data kan göras tillgängliga för olycksutredningar samt forsknings- och analysarbete med anknytning till området.

4. Vilka ytterligare förmågor och tjänster bör föras till en ny nationell alarmeringsfunktion?

4.1 Andra larmvägar än 112

Grundprincipen i utredarens förslag är att alarmeringsfunktionens ansvar avgränsas till att gälla mottagning och behandling av nödsamtal, företrädesvis på nödnumret 112. Larm inkommer dock på en rad andra sätt, både manuellt och automatiskt. Sannolikt kommer denna variation att öka framöver när ny teknik och nya handlingsmönster utvecklas. Alarmeringsfunktionen måste kunna hantera alternativa larmvägar och möta de behov utvecklingen på området medför.

Utredningen föreslår också att automatiska brandlarm från vissa allmänna inrättningar skulle kunna anslutas till alarmeringsfunktionen och att bestämmelser om detta bör införas i LSO.

Automatiska brandlarm är idag en mycket viktig beståndsdel i många byggnaders brandskydd. Larmen har betydelse både för möjligheten att upptäcka brand i sådan tid att skador kan minskas och för att möjliggöra att människor som hotas av branden kan sättas i säkerhet. En stor mängd byggnader har automatiska larm kopplade till SOS Alarm för vidareförmedling till räddningstjänsten. MSB anser därför att det i alarmeringsfunktionens uppdrag ska ingå att kunna ta emot automatiska brandlarm från vissa objekt. Det behöver samtidigt bli tydligare vilka objekt det kan vara fråga om. Därför föreslår MSB att regeringen i förordningsform anger för vilka objektstyper som en sådan anslutningsmöjlighet ska finnas. Preliminärt ser MSB att de byggnader eller andra anläggningar som omfattas av kravet på skriftlig redogörelse för brandskyddet kan vara aktuella. Det kan också behöva ställas krav på tillförlitlighet och funktionalitet hos de larmanläggningar som får anslutas. Sådana regler om automatiska brandlarm kan dessutom behöva samordnas med nu gällande regler enligt lagen (1983:1097) med vissa bestämmelser om larmanläggningar m.m. och förordningen (1983:1099) om anslutning av larmanläggningar till polisen. Liksom idag bör anslutning av automatiska brandlarm ske mot avgift.

4.2 Stöd till fredstida krishantering och civilt försvar

MSB anser i likhet med utredaren att alarmeringsfunktionen ska ha uppgifter som gäller hela hotskalan, dvs. från olyckor i vardagen till fredstida kriser och krig.

Det är angeläget att de uppgifter och funktioner som idag utförs av krisberedskapsfunktionen (den så kallade KBX-funktionen) vid SOS Alarm kommer att kunna utföras av den nya alarmeringsfunktionen. De informations- och kontaktvägar som utvecklats och etablerats mellan SOS Alarm och MSB:s TiB-funktion, som bland annat inkluderar rutiner för att ta fram lägesbilder och stödja samordningen av samverkanskonferenser, måste fullföljas och utvecklas i en ny struktur för alarmeringstjänsten. KBX-funktionen svarar idag för en viktig uppgift inom det samlade krishanteringssystemet, inte minst som stöd till berörda aktörer när det gäller förståelsen och hanteringen av skeenden och händelser som kan tänkas få konsekvenser för samhällets funktionalitet. Erfarenheterna från inträffade händelser, såsom fågelinfluensan och vulkanaskan som stoppade flygtrafik, understryker detta.

En ny nationell alarmeringsfunktion kommer att ha en viktig roll inom civilt försvar. Under krigsförhållanden är tillgången till kommunal och statlig räddningstjänst samt ambulanssjukvård och polis, liksom till många andra samhällsviktiga verksamheter, av särskilt stor betydelse. Alarmeringsfunktionen bör därför utformas för att kunna ta emot, behandla och förmedla larm samt lämna stöd och information till totalförsvarets aktörer även under mycket störda förhållanden. Det inkluderar den tekniska förmågan att utlösa signalerna *viktigt meddelande, flyglarm, faran över* och *beredskapslarm*.

Genom att den myndighet som ska ansvara för alarmeringsfunktionen omfattas av förordningen (2006:942) om krisberedskap och höjd beredskap får myndigheten också ett ansvar för att medverka i den gemensamma planering för höjd beredskap som nu avses återupptas.

4.3 Andra anknyttande tjänster mot avgift

MSB anser att alarmeringsfunktionen, [liksom idag](#), ska ha en kärnuppgift i form av en ensamrätt på mottagning, behandling och vidareförmedling av nödsamtal, främst via nödnumret 112. Ensamrätten innebär en tvingande anslutning för polisen, ambulanssjukvården samt den kommunala och statliga räddningstjänsten, i syfte att skapa enhetlighet och robusthet. Denna kärnverksamhet ska bedrivas med statlig finansiering. Detsamma bör gälla för stöd till fredstida krishantering och civilt försvar enligt ovan.

Därutöver anser MSB att offentliga aktörer med uppgifter inom allmän ordning, säkerhet eller hälsa mot särskild avgift bör erbjudas att avropa

definierade tjänster inom olycks- och krisberedskapsområdet. Dessa uppgifter bör då begränsas till sådana som är väsentliga för aktörernas förmåga att hantera en olycka eller kris och som bidrar till att skapa en relevant lägesbild för att kunna utöva ledning och samordning.

Alarmeringsfunktionen ska kunna erbjuda tjänster som stärker förmågan på främst den lokala och regionala nivån. Det kan t ex handla om att aktivera eller informera kommunala jourer, Posom-grupper och kommunala beslutsfattare eller ledningsgrupper. Om denna möjlighet att stärka krishanteringsförmågan samt bygga de lokala och regionala lägesbilderna inte ges, riskerar det att leda till att främst kommunerna tvingas bygga upp eller upphandla parallella funktioner som har väsentliga uppgifter inom den lokala krisberedskapen. Exempel på andra närliggande uppgifter är alarmering och koordinering av restvärdesräddande åtgärder, som i samverkan med den kommunala räddningstjänsten starkt bidrar till att minimera skadorna i samband med olyckor.

En säljverksamhet enligt vad som nyss beskrivits bör kunna betraktas som försvarbar från allmän synpunkt och därmed kunna bedrivas utan hinder från reglerna om konkurrensbegränsande offentlig säljverksamhet.

4.4 Andra funktioner inom den nuvarande SOS-tjänsten

Några av de funktioner som ingår i den nuvarande SOS-tjänsten enligt alarmeringsavtalet mellan staten och SOS Alarm skulle med utredarens förslag inte överföras till den nya alarmeringsfunktionen. Bland dessa märks hänvisningstjänsterna jourhavande präst och socialjour. Möjligheten att nå dessa båda funktioner via 112 bör dock finnas kvar eftersom det är sannolikt att många kommer att fortsätta att använda den kontaktvägen för vidarekoppling.

5. Författningsreglering

5.1 En ny lag om alarmering

MSB instämmer i att den föreslagna reformen kräver lagstiftning men har synpunkter på hur en ny lag på alarmeringsområdet bör utformas.

Den av utredaren föreslagna lagen har onödigt mycket fokus på den nya myndigheten för alarmering. Utgångspunkten bör i stället vara att regeringen genom förordning meddelar de föreskrifter som behövs om myndighetens roll och uppgifter. Lagregleringen behövs primärt för att tydliggöra kommuners och landstings skyldigheter inom ramen för den nya ordningen på alarmeringsområdet, samt att alarmeringsmyndigheten har ensamrätt på att ta emot och behandla larm via nödnumret 112. Det behöver också bli tydligt att verksamheten vid de nya statliga alarmeringscentralerna inte innebär någon

inskränkning i hjälporganens ansvar för ledning av sina insatser. Lagens fokus bör ligga på verksamheten vid alarmeringscentralerna och hur kommuner och landsting har att förhålla sig till dessa. Vidare bör begrepp som ”räddningsorgan” och ”räddningsinsats” inte användas i lagen.

Med dessa utgångspunkter och i enlighet med vad MSB anfört i föregående avsnitt bifogas i en bilaga till detta remissvar en skiss till hur en alternativ lag om verksamheten vid alarmeringscentraler för allmän ordning, säkerhet och hälsa skulle kunna se ut. MSB föreslår att begreppet *alarmeringscentraler* används för de centraler som fyller en funktion inom samhällets alarmeringstjänst, till skillnad från de larmcentraler som arbetar på marknaden för rent kommersiella larmtjänster.

5.2 Övriga författningsförslag

MSB kan tillstyrka den föreslagna ändringen i LSO.

MSB anser att det behöver övervägas en sekretessbrytande bestämmelse i anslutning till den nya sekretessbestämmelse som föreslås i offentlighets- och sekretesslagen (2009:400). Syftet skulle vara att tydliggöra att alarmeringsmyndigheten får lämna ut uppgifter till andra offentliga hjälporgan än dem som den enskilde begär hjälp av. Vidare anser MSB att det behöver övervägas en sekretessbrytande bestämmelse i 25 kap. 11 § samma lag, i syfte att tydliggöra att alarmeringsmyndigheten får lämna ut uppgifter som kan falla under hälso- och sjukvårdsekretessen till polis, räddningstjänst eller andra hjälporgan som alarmeringsmyndigheten har till uppgift att förse med larmmeddelande.

MSB kan vidare tillstyrka de föreslagna ändringarna i förordningen (2006:942) om krisberedskap och höjd beredskap, bortsett från det som gäller alarmeringsmyndighetens medverkan i fem samverkansområden. Det finns idag några myndigheter som är utpekade i två samverkansområden och MSB är på grund av sitt breda ansvarsområde utpekad i fyra samverkansområden. Att alarmeringsmyndigheten skulle medverka i fem samverkansområden framstår inte som en optimal användning av myndighetens resurser. Den bör ingå i samverkansområdet Skydd, undsättning och vård och eventuellt också i Farliga ämnen; det senare bland annat mot bakgrund av att det inom kärnkraftslänen finns särskilda rutiner och förutsättningar att beakta.

Förslaget om en tillkommande skyldighet för kommuner och landsting att ha en tjänsteman i beredskap måste prövas mot bakgrund av att staten nyligen träffat en ny överenskommelse med Sveriges Kommuner och Landsting angående den ersättning från staten som kommunerna och landstingen ska få för sina kostnader för uppgifter enligt lagen (2006:544) om kommuners och landstings åtgärder inför och vid extraordinära händelser i fredstid och höjd beredskap. En eventuell sådan skyldighet bör inte formuleras som avseende

både extraordinära händelser och allvarliga händelser. Det förstnämnda uttrycket räcker som bestämning.

6. Utredarens förslag om uppgifter för MSB

I detta avsnitt utgår MSB från utredarens förslag att det ska bildas en ny, särskild alarmeringsmyndighet, samtidigt som det föreslås att MSB ska tilldelas ett antal nya uppgifter vid sidan om den nya myndigheten. Gränsdragningen mellan alarmeringsmyndighetens och MSB:s ansvar är emellertid inte oproblematiserad och därför återkommer MSB i avsnitt 7. till frågan om vilken roll MSB bör ha som ett resultat av reformen.

6.1 En gemensam teknisk plattform

Ett ständigt arbete med utveckling av metoder och teknik är ett helt nödvändigt inslag i en verksamhet av det slag som nu är föremål för översyn. Utredaren föreslår att det i framtiden ska vara obligatoriskt för polisen, ambulanssjukvården samt den statliga och kommunala räddningstjänsten att ha tillgång till de system för ärendehantering, informationsdelning och kommunikation som alarmeringsmyndigheten anvisar. MSB instämmer i detta. Den förestående reformen understryker därmed behovet av ny metodik och teknik, samtidigt som möjligheter skapas att påskynda utvecklingen. MSB vill dock framhålla att utvecklingsarbetet inte får ha ett alltför starkt fokus på teknik, utan att behov, metodik och teknik måste följas åt och att behoven är styrande.

Det är samtidigt viktigt att utvecklingsarbetet sker i den bredare kontext som området samhällsskydd och beredskap utgör, eftersom området omfattar många fler aktörer än de som ansvarar för polisverksamhet, ambulanssjukvård samt statlig och kommunal räddningstjänst. MSB har därför, utifrån sitt uppdrag som spänner över hela området samhällsskydd och beredskap, en viktig roll i arbetet med att definiera de behov och uppgifter som det ska finnas effektiva metoder och tekniska verktyg för. Det utesluter inte att alarmeringsmyndigheten - snarare än MSB – får ett huvudansvar för utveckling, drift och förvaltning av det som utredaren väljer att benämna en gemensam teknisk plattform.

Det finns redan idag en omfattande infrastruktur för informationsbärande system som utvecklats särskilt för samhällsskydd och beredskap, såsom Rakel, WIS och system för varning. För att synergier ska kunna tas tillvara bör i framtiden utveckling, drift och förvaltning av all sådan infrastruktur ske sammanhållet av en aktör.

Det behöver etableras en styrmodell för det utvecklingsarbete som ska ske i anslutning till den nu aktuella reformen och som tidigt involverar de berörda aktörerna. Styrmodellen bör tillämpas redan i kravställningen men den kan sedan bestå även i ett kommande förvaltningsskede för att bland annat säkerställa att det finns en tydlig inriktning för arbetet utifrån aktörernas roller och informationsbehov. En styrmodell, liknande den som idag tillämpas för Rakel, kan vara en bra modell för strategiska frågor kring utveckling och

förvaltning av gemensamma metoder och tekniska system och för övrigt stöd som alarmeringsmyndigheten ska tillhandahålla aktörerna. Genom representation i styrmodellens olika fora kan kommuners, landstings och statliga myndigheters inflytande säkerställas. Det är också viktigt att det finns en långsiktig ekonomisk lösning för drift och förvaltning av de gemensamma lösningarna redan innan utvecklingsarbetet påbörjas.

6.2 Yrkesutbildning för larmoperatörer

Utredaren förordar att det inrättas en yrkesutbildning med minst 1 – 1,5 års längd för operatörer till alarmeringsmyndighetens centraler och att MSB får i uppdrag att lämna förslag till utformning av en sådan utbildning.

MSB åtar sig gärna ett sådant uppdrag, eftersom myndigheten har goda förutsättningar att både utforma och genomföra en utbildning för larmoperatörer. MSB förordar emellertid att det inom ramen för det fortsatta organisationsarbetet görs en förutsättningslös prövning av hur en god kompetensförsörjning för alarmeringsmyndigheten bör säkerställas. Då kan också erfarenheter dras från andra verksamhetsområden – till exempel tullverksamheten och kriminalvården - där det finns liknande yrkesutbildningar. Dessa utbildningar är i regel kortare – omkring sex månader – och deltagarna är anställda vid myndigheten under utbildningen. Ett inslag som bör övervägas i en reformerad utbildning för larmoperatörer är en utvecklad förmåga att lämna råd till den hjälpsökande redan under alarmeringsskedet, i syfte begränsa konsekvenser av en inträffad händelse.

En ny utbildning för larmoperatörer bör inte regleras som ett behörighetskrav för yrket. Detta mot bakgrund av att det bara finns en arbetsgivare och att en sådan reglering och dess tillämpning skulle behöva anpassas till EU:s gemensamma regelverk om ömsesidigt erkännande av behörighetsgivande utbildningar. MSB instämmer helt i behovet av att genom adekvat utbildning säkerställa larmoperatörernas kompetens, men vill också understryka betydelsen av operatörernas personliga lämplighet för yrket, i form av stresstålighet, simultankapacitet, empati och kommunikationsförmåga.

6.3 Ansvar för 113 13

Idag driver MSB Krisinformation.se som är en kanal för informations-samordning via webben och sociala medier. Den finns också som mobilapp. 113 13 kan betraktas som en motsvarande kanal för samordnad information via telefon. MSB ser därför fördelar med en samordning av dessa funktioner som ett led i en sammanhållen informationskedja.

113 13 har emellertid bara funnits i drift under ett antal månader och det råder fortfarande en osäkerhet med avseende på vilken information som allmänheten ska kunna förvänta sig att få via 113 13 och därmed också vad ett ansvar för att driva denna funktion egentligen innebär. Vidare är det för närvarande oklart om det till 113 13 ska finnas tjänster som ska finansieras med avgifter.

SOS Alarm har idag cirka 60 larmoperatörer vid tre alarmeringscentraler som besvarar samtal både på 112 och 113 13. Bolaget har också utvecklat egna

tekniska lösningar för hanteringen av 113 13, baserade på att man också har infrastrukturen för att ta emot samtalen på 112 samt system som visar händelser i realtid. Hos MSB finns inte dessa förutsättningar och om myndigheten ska ta över 113 13 och driva funktionen i egen regi kommer det att krävas betydande investeringar, förutom ytterligare personal och utbildning. Ett alternativ skulle kunna vara att alarmeringsfunktionen på uppdrag av MSB besvarar samtal på 113 13. Med en sådan lösning utnyttjas befintlig infrastruktur hos alarmeringsfunktionen samtidigt som en nödvändig samordning med 112 åstadkoms. MSB:s roll blir då i stället att ansvara för innehåll och kvalitet i den samlade information som via olika kanaler går ut till allmänheten.

Sammanfattningsvis behöver omfattningen av verksamheten tydliggöras, samtidigt som frågor om rollfördelningen med avseende på infrastruktur och bemanning behöver lösas. Utifrån detta bör de sammanlagda kostnaderna för ett ansvarsövertagande från MSB:s sida för 113 13 bedömas.

6.4 Tillsyn

Utredaren anser att MSB ska ansvara för tillsyn över alarmeringsmyndighetens verksamhet och över alarmeringsförhållandena i landet. I den av utredaren föreslagna lagen har det infogats en bestämmelse om att tillsyn över efterlevnaden av lagen och föreskrifter som meddelats med stöd av lagen utövas av den myndighet som regeringen bestämmer.

Utifrån dessa formuleringar framstår det som delvis oklart vad tillsynen mer precist ska omfatta. MSB kan eventuellt också få ett eget verksamhetsansvar som gör det mindre lämpligt att samtidigt utöva tillsyn över alarmeringsmyndigheten. Det gäller till exempel om MSB är kravställare med avseende på infrastruktur som alarmeringsmyndigheten använder eller utbildar den personal som arbetar i alarmeringscentralerna.

Även från mer generella utgångspunkter framstår det som mindre lämpligt att MSB ska utöva tillsyn över en annan statlig myndighet, i synnerhet eftersom de båda myndigheterna blir varandra så närstående, med tydliga inslag av ömsesidiga beroenden.

MSB anser i stället att alarmeringsmyndighetens verksamhet bör följas upp på samma sätt som andra myndigheter följs upp, det vill säga genom regleringsbrev med årliga återrapporteringskrav, i förening med särskilda rapporteringsuppdrag för specifika områden. Dessutom kan regeringen besluta om granskningar av områden och verksamheter genom till exempel Statskontoret. Vidare kan regeringen bestämma att alarmeringsmyndigheten ska ha en internrevision, något som SOS Alarm idag saknar. Som statlig myndighet omfattas alarmeringsmyndigheten också av Riksrevisionens granskningsverksamhet.

Utöver denna uppföljning bör det krävas av alarmeringsmyndigheten att den har ett väl fungerande system för intern styrning och kontroll, så att myndigheten även själv kontinuerligt kan utvärdera sin verksamhet och genomföra förbättringar. Det behöver dessutom finnas ett system för att ta

emot och behandla klagomål som kommer in från allmänheten på alarmeringstjänsten.

6.5 Information om larm- och informationsnummer

MSB anser i likhet med utredaren att kunskapen hos allmänheten om de olika larm- och informationsnummer som finns är bristfällig. Antalet sådana nummer för olika ändamål tenderar också att öka. Redan idag har MSB ett uppdrag att bedriva bred information riktad till allmänheten om agerande vid olyckor och kriser. MSB anser att utredarens förslag enbart förtydligar och pekar på vikten av denna information och att det väl sammanfaller med MSBs uppdrag.

7. En ny alarmeringsmyndighet eller MSB?

Ett tydligare offentligt åtagande i fråga om alarmeringstjänsten och anknytande tjänster genom en överföring av uppgifter från SOS Alarm till en myndighet är en helt nödvändig förändring. När en reform av den storleken ska genomföras bör den närmare utformningen prövas utifrån en bred analys av reformens systempåverkan och konsekvenser i övrigt. En ny ordning bör vara rimligt hållbar över tid och inte leda till nya problem som snart kommer att pocka på sin lösning. Bedömningar av vad som är rationellt och kostnadseffektivt bör kunna gälla även på sikt.

Det bör eftersträvas att det reformarbete som nu förestår kan knyta an till de reformer som redan genomförts i närtid inom området samhällsskydd och beredskap, på så sätt att utvecklingen bygger på vissa bestående grundtankar och bärande idéer. När MSB bildades 2009 var utgångspunkten att de verksamheter som tidigare utfördes av Statens räddningsverk, Krisberedskapsmyndigheten och Styrelsen för psykologiskt försvar, var för sig, bättre kunde utföras inom ramen för en och samma myndighet. Reformen skulle samtidigt förenkla för länsstyrelser och kommuner, som i fortsättningen bara skulle behöva förhålla sig till en central myndighet i stället för flera, inom ett område där man på den regionala och lokala nivån ofta redan arbetade integrerat. Vidare skulle 2009 års reform rätta till en brist genom att tilldela den nya myndigheten MSB ett tydligt mandat att arbeta med samordning och stöd vid olyckor och kriser, dvs. det uppdrag som nu framgår av 7 § i MSB:s instruktion.

Den reform som nu ska genomföras kommer under alla förhållanden att ha stor påverkan på MSB, eftersom viktiga ansvarsområden kan komma att läggas till eller dras ifrån myndigheten och nya arbetssätt måste utvecklas. Utredaren säger sig ha övervägt alternativet att lägga de uppgifter som ska överföras från SOS Alarm på MSB, men valde i stället att föreslå att en ny alarmeringsmyndighet bildas. Om det senare alternativet också väljs slutligt krävs det, såsom påpekats tidigare i detta remissvar, förnyade överväganden om vilka verksamheter som ska tillföras MSB och vilka verksamheter som eventuellt ska föras från MSB och till den nya alarmeringsmyndigheten. Samtliga alternativ aktualiserar frågan om MSB:s roll i samhället och om idén bakom bildandet av MSB alltså ska gälla. Idén med MSB kan förvisso formuleras annorlunda

idag än 2009, men det bör i så fall göras med eftertanke och av goda skäl och inte främst som en nödvändig konsekvens av någon annan önskvärd förändring. Utredarens resonemang omkring konsekvenser för MSB i avsnitt 13.4, Konsekvenser för berörda statliga myndigheter, är inte tillräckligt i detta avseende och utgår dessutom från en uppgiftsfördelning mellan MSB och alarmeringsmyndigheten som MSB ifrågasätter av andra skäl.

Om det bildas en ny alarmeringsmyndighet vid sidan av MSB kommer många andra aktörer, inte minst kommuner och landsting, att återigen behöva förhålla sig till flera myndigheter inom ett område där de två myndigheterna har mycket närliggande verksamheter.

Det är dessutom så, att verksamheter som MSB idag ansvarar för i stället kan bedrivas inom alarmeringsmyndighetens ansvarsområde. Som tidigare framhållits bör i princip all infrastruktur för informationsbärande system som utvecklats särskilt för samhällsskydd och beredskap hanteras sammanhållet av en aktör för att synergier ska kunna tas tillvara. Exempel på sådana system idag är Rakel, WIS och system för varning. Det kan vidare framstå som samhälls-ekonomiskt oförsvarbart att lägga ned betydande investeringskostnader för att skapa en ny infrastruktur för 113 13 hos MSB om förutsättningarna för driften redan finns inom den verksamhet som SOS Alarm bedriver idag.

Man kan för övrigt ompröva MSB:s hela uppdrag enligt 7 § i myndighetens instruktion mot bakgrund av de förutsättningar som den nya alarmeringsmyndigheten kommer att ha för motsvarande uppgifter. Den fråga som då inställer sig är huruvida det är lämpligt att skapa en ny alarmeringsmyndighet, även till priset av att väsentliga delar av MSB:s ansvarsområde överförs till denna nya myndighet. MSB får i så fall mer karaktär av policy- och stabsmyndighet. En sådan rollförändring framstår delvis som en återgång till den identitet som Krisberedskapsmyndigheten hade och som då kritiserades, därför att den innebar att myndigheten inte hade någon uppgift under en pågående kris.

Som utredaren påpekar kommer alarmeringsfunktionen alltid att ha en aktuell operativ lägesbild och resursöverblick över pågående händelser och insatser i samhället. Denna lägesbild och resursöverblick behöver MSB få del av för sitt nuvarande uppdrag och det finns numera också ett välutvecklat samarbete mellan MSB och SOS Alarm i dessa avseenden, där SOS Alarms KBX-funktion spelar en viktig roll. Om man försöker återskapa detta samarbete i en ny konstellation mellan MSB och alarmeringsmyndigheten skapas det samtidigt nya risker för dubbelarbete eller alternativt att väsentliga delar faller bort eller att de två myndigheterna bygger lägesbilder utifrån olika förutsättningar eller med olika metoder, med åtföljande risk för divergerande budskap i samband med inträffade händelser.

Ett sätt att stå fast vid grundtankarna bakom bildandet av MSB och samtidigt undvika ett flertal gränsdragningsproblem och dessutom maximera möjligheterna till synergier är att inordna den nya alarmeringsfunktionen i MSB:s verksamhet. En sådan operation är förstås inte heller problemfri. Övergångsfasen och etableringen av den nya ordningen kommer under alla

förhållanden att ta resurser i anspråk, men en integrering av alarmeringsfunktionen med MSB möjliggör att processen kan stödjas av redan befintliga strukturer.

En så omfattande utökning av MSB:s verksamhet kommer naturligtvis också att ha en påverkan på MSB:s idé och identitet. En tyngdpunktsförskjutning sker i riktning mot den operativa verksamheten. Men till skillnad från alternativet med att bilda en ny alarmeringsmyndighet som även tar över väsentliga verksamheter från MSB framstår alternativet med en integrering av alarmeringsfunktionen med MSB snarare som en förstärkning av den ursprungliga tanken med MSB och 2009 års reform. Tvåmyndighetslösningen liknar mer en återgång till en äldre ordning på området, med risk för splittring och dubbelarbete, lägre grad av helhetssyn och högre administrativa kostnader.

Till skillnad från utredaren bedömer MSB sammanfattningsvis att området skydd mot olyckor, liksom samhällets krisberedskap, bäst gynnas av att den nya alarmeringsfunktionen integreras med MSB. En sådan sammanhållen myndighet kan bättre stödja de ansvariga aktörernas förmåga att leda sin verksamhet i samband med nödlägen och kriser, samtidigt som den kan svara för ett helhetsperspektiv på området samhällsskydd och beredskap.

8. Ekonomiska frågor och genomförandefrågor

Utredarens beräkningar av vad den nya myndigheten kommer att kosta förefaller vara mycket översiktliga och innehåller enligt MSB:s bedömning stora osäkerheter. Utifrån en jämförelse med vad verksamheten kostar i SOS Alarms regi finns det tecken på att utredningen har underskattat kostnaderna för den nya ordningen. Utredaren beräknar till exempel inte kostnader för den utveckling av metodik och teknik som kommer att behövas. Dessa kostnader kan bli betydande.

En underfinansierad alarmeringsfunktion skulle skapa stora problem och i förlängningen äventyra människors liv och hälsa. MSB anser därför att kostnaderna för och finansieringen av det nya myndighetsuppdraget behöver utredas i takt med att uppdraget preciseras. Om verksamheten förs till MSB i enlighet med myndighetens förslag i avsnitt 7 bör finansieringen ske via ett separat anslag för att minska risken för undanträngning av MSB:s övriga uppgifter.

När det gäller finansieringen av alarmering i myndighetsregi föreslår utredaren att drygt 150 miljoner kronor per år ska tas från anslag 2:4 Krisberedskap. MSB menar att en sådan lösning skulle påverka samhällets krisberedskap allvarligt eftersom det får betydande konsekvenser för den verksamhet som idag finansieras med anslaget.

Utredaren beräknar omställnings- och avvecklingskostnaderna till 30-50 miljoner kronor per år i tre år. Förutom att MSB vill påpeka det osäkra i denna bedömning så är det oklart huruvida utredningen beaktat att avvecklingskostnaderna uppstår vid beslut om avveckling, inte när de genomförs. Detta

kan få till följd att den totala avvecklingskostnaden uppstår i sin helhet under den nya myndighetens första verksamhetsår och inte fördelat över tre år.

Då reformen involverar ett stort antal aktörer är det angeläget att omställningsprocessen genomförs med stor delaktighet och insyn. Det är inte minst angeläget att kommuner och landsting ges goda möjligheter att medverka och påverka. Som framgår av det redan avlämnade remissvaret från Sveriges Kommuner och Landsting har man där en negativ inställning till den föreslagna myndighetslösningen, vilket understryker behovet av tidig dialog mellan huvudintressenterna i den kommande processen.

Omställningen påverkar naturligtvis i hög grad SOS Alam. Men även ett stort antal andra aktörer påverkas i varierande grad. Det är väsentligt att dessa i god tid ges möjlighet att anpassa sina respektive verksamheter efter de nya förutsättningar som reformen innebär.

Utredaren föreslår att den nya myndigheten ska vara inrättad den 1 januari 2015. MSB konstaterar att det är en snäv tidsram för en så omfattande reform. Samtidigt är det angeläget att omställningen görs utan dröjsmål, bland annat mot bakgrund av nödvändigheten att kunna upprätthålla full funktionalitet och fullgod kompetens under hela omställningsperioden.

Det bör tidigt klargöras vilka delar av reformarbetet som måste vara klara innan en myndighet kan ta över ansvaret för alarmeringstjänsten och vilka delar av förändringen som kan fullföljas därefter. Ägarna av SOS Alarm behöver förbereda en ordnad avveckling av bolaget i dess nuvarande skepnad. Med utgångspunkt i formerna för bolagsavvecklingen behöver det bedrivas ett omsorgsfullt organisationsarbete för att förbereda den nya myndighetsverksamheten. En ny författningsreglering måste finnas på plats när ansvaret för alarmeringstjänsten övergår till myndigheten. Reduceringen av antalet alarmeringscentraler och etableringen av nya centraler kan däremot pågå även därefter och kommer sannolikt att ta längre tid än de tre år som utredaren bedömer.

MSB vill framhålla sin beredskap att med olika delar av sin expertis medverka i och stödja det kommande reformarbetet.

Beslut i detta ärende har fattats av generaldirektören Helena Lindberg. Chefsjuristen Key Hedström har varit föredragande. I den slutliga handläggningen har även överdirektören Nils Svartz, ekonomi- och planeringsdirektören Björn Myrberg, kommunikationsdirektören Svante Weger, avdelningscheferna Ulrica Johansson, Cecilia Nyström, Kjell Wahlbeck, Anna Maria Bergholm Söder och Pertti Nordman samt biträdande avdelningschefen Cecilia Looström och experten Jan Wisén deltagit.

Helena Lindberg

Key Hedström

Bilaga

Förslag till

Lag om verksamheten vid alarmeringscentraler för allmän ordning, säkerhet och hälsa

1 § Denna lag syftar till att säkerställa en tillförlitlig, effektiv och ändamålsenlig mottagning och behandling av larm som kräver omedelbara insatser från samhällets hjälporgan inom allmän ordning, säkerhet eller hälsa.

De hjälporgan som avses i denna lag är polismyndigheter som ansvarar för uppgifter enligt polislagen (1984:37), statliga och kommunala myndigheter som ansvarar för räddningstjänst enligt lagen (2003:778) om skydd mot olyckor samt landsting som ansvarar för sjukvård enligt hälso- och sjukvårdslagen (1982:763).

2 § För ändamål som avses i 1 § första stycket ska det finnas alarmeringscentraler som drivs av den myndighet som regeringen bestämmer. Vid centralerna ska myndigheten

1. ta emot larm på nödnummer 112 eller annan larmväg,
2. förbereda insatser från berörda hjälporgan genom att inhämta information från den hjälpsökande och bedöma situationen med utgångspunkt i underlag som hjälporganen förser myndigheten med enligt 4 §, samt,
3. förmedla larmet och sin bedömning till hjälporganen i enlighet med det underlag som hjälporganen förser myndigheten med enligt 4 §.

Myndigheten ska, enligt föreskrifter som meddelas av regeringen, kunna lämna stöd till hjälporganen i deras insatser samt till statliga myndigheter, kommuner och landsting med avseende på deras förberedelser för och verksamhet under krissituationer eller vid höjd beredskap.

3 § För att tillgodose behov inom allmän ordning, säkerhet och hälsa ska den myndighet som avses i 2 §, enligt föreskrifter som meddelas av regeringen, mot ersättning kunna erbjuda ytterligare tjänster med anknytning till verksamheten vid alarmeringscentralerna.

4 § Hjälporganen ska förse den myndighet som avses i 2 § med larmplaner, instruktioner, information om kontaktpunkter och det underlag i övrigt som behövs för att myndigheten i samverkan med hjälporganen ska kunna behandla inkommande larm och förbereda hjälporganens insatser.

5 § Hjälporganen ska se till att de har tillgång till teknisk infrastruktur som möjliggör en effektiv kommunikation med alarmeringscentralerna. Hjälporganen ska i övrigt vidta de förberedelser som behövs för att kunna inleda och genomföra effektiva insatser i direkt anslutning till den larmbehandling som sker vid alarmeringscentralerna och i enlighet med den lagstiftning som gäller för respektive område.

6 § Nödsamtal på larmnummer 112 eller annan larmväg får spelas in i syfte att säkerställa den information som lämnas under samtalet samt för att möjliggöra uppföljning och kontroll av larmbehandlingen.
